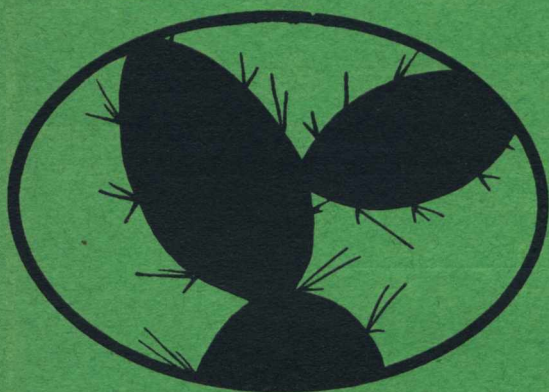

SUCCULENTA

Nederlands-Belgische Vereniging
van Liefhebbers van Cactussen
en andere Vetplanten

1954

No. 3

Voorzitter : A. F. H. BUINING, „Hohorst”, Hamersveld (Utrecht).

Secretaresse : Mevr. J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM, Here-
weg 19, Lisse.

Penningmeester : G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.)
Postgiro no. 133550.

Redactie : A. J. A. UITEWAAL, Alex. Boersstraat 25hs, Amsterdam.

Voor Uw planten en bloemen heeft U alle zorg en liefhebbelij.

De voeding van planten en bloemen heeft grote invloed op de groei en bloei.

Daarom is het belangrijk dat U er zeker van kunt zijn dat het plantenvoedsel van de POKONFABRIEK 100 % safe is.

POKON voor al Uw Kamer- en Kasplanten gedurende de groei- en bloeitijd.

flessen van 50 gram	100 gram	Pond	Kg
35 cent	60 cent	f 2.—	f 3.50

KORRELMEST voor de tuin

verkrijgbaar in aardige en handige STROOIDOZEN waardoor regelmatige verdeling mogelijk is en verbranding wordt voorkomen.

1,2 kg	4 kg
f. 1,—	f. 3.—

En dan

CHRYSAL, het NIEUWE preparaat dat

S N I J B L O E M E N langer goed houdt.

Thans in geheel nieuwe verpakkingen in Aluminium folie.

25 gram	50 gram	100 gram	750 gram in bus
35 cent	60 cent	f 1,10	f 5,—

Vul het Chrysalwater dat opgezogen wordt met Chrysalwater bij. Het Chrysalwater blijft dan werkzaam en hoeft niet ververst te worden,

HET BLIJFT WEL 1 à 2 MAANDEN HELDER EN REUKVRIJ.

H. P. BENDIEN

Pokon-, Korrelmest- en Chrysalfabriek

N A A R D E N

Nederlands-Belgische Vereniging
van Liefhebbers van Cactussen
en andere Vetplanten

SUCCULENTA

De vensterstructuur van het geslacht *Lithops* bij doorvallend*) licht

III. *LITHOPS TERRICOLOR* N.E. Br. — *LITHOPS PEERSII* L. Bol. — *LITHOPS LOCALIS* (N. E. Br.) Schwant.

Bovengenoemde drie *Lithops*soorten, welke door Brown, Mevr. Bolus en Schwantes als geheel aparte, zelfstandige soorten zijn beschreven, worden door Nel in het boek „*Lithops*” als één en dezelfde soort beschouwd, waaraan Nel dan de naam

Lithops terricolor toekent.

Als vindplaatsen (zie kaartje van Zuid-Afrika) worden genoemd: voor *L. terricolor*: Grootfontein (1) en Willowmore (Miller) (2); voor *L. peersii*: Graaff Reinet (3), Prince Albert (4), Willowmore (5) en Laingsburg (6); voor *L. localis*: Beaufort West-Division: nabij de Gamka-rivier (7). Al deze plaatsen liggen op een hoogvlakte, welke de Grote Karroo wordt genoemd.

Hier volgt een korte beschrijving van de 3 soorten:

Lithops terricolor: kleur grauwwachtig groen tot geelgroen; het bovenvlak is gedeeltelijk ingenomen door een vrij groot groenachtig venster met een gekartelde rand; er is echter altijd een vrij brede strook van het bovenvlak aanwezig, dat het venster omzoomt en waarin zich een aantal ronde tot min of meer langwerpige kleine openingen bevinden, welke zich voordoen als donkergroene stippen of vlekken met een diameter van ten hoogste 1 mm.

L. peersii: kleur grauwwachtig paars tot violetrood; soms treedt de violetrode kleur sterk op de voorgrond; het gehele bovenvlak is bedekt met talrijke, kleine, ronde, groene stippen of vlekken (diam. tot $\frac{3}{4}$ mm), welke bij sommige exemplaren gedeeltelijk schijnen samen te vloeien; er is echter nooit een duidelijk groot venster aanwezig, zoals bij *L. terricolor*.

L. localis: kleur grijsachtig reebruin, nooit paars (zoals *L. peersii*) of grauwwgroen (zoals *L. terricolor*); het gehele bovenvlak is bedekt met talrijke, kleine, ronde, groene stippen (diam. tot $\frac{3}{4}$ mm), welke echter nooit samenvloeien, zoals bij *Lithops peersii* wel het geval is.

De bloemen van alle 3 soorten zijn geel; ze bloeien in September en October; *L. localis* bloeit meestal wat later en wat minder overvloedig dan de beide andere soorten.

Kan men dus naar het uiterlijk een vrij scherp onderscheid tussen *L. terricolor*, *L. peersii* en *L. localis* maken, door Prof. Nel worden ze tot één en dezelfde soort gerekend, omdat op sommige vindplaatsen zowel grauwwgroene (*L. terricolor*) als

*) In het vorige artikel is, door een drukfout, dit woord veranderd in „doorlatend”.

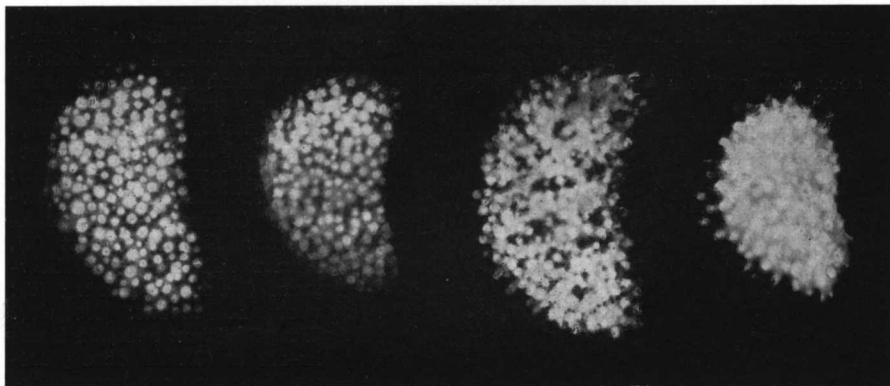

paarse (*L. peersii*) als reebruine (*L. localis*) exemplaren en overgangsvormen daarvan schijnen voor te komen. De exemplaren, welke op de foto's en de gekleurde platen in „Lithops” te zien zijn, zijn volgens hun uiterlijk naar mijn mening alle *L. peersii* en *L. localis*. Exemplaren van *L. terricolor*, dus grauwigroene exemplaren met een duidelijk groot venster, zijn noch op de foto's, noch op de gekleurde platen waarneembaar. Op plaat 36 is weliswaar rechts boven één exemplaar met een vrij duidelijk venster op één der hoofdjes te zien, doch dit exemplaar heeft een geheel andere kleur, dan *L. terricolor* altijd vertoont.

Wat leert ons nu bij doorvallend licht de vensterstructuur van deze drie Lithops-soorten?

Laten we beginnen met *L. localis*. Zoals we op de desbetreffende foto zien, is het gehele bovenvlak vrij regelmatig bedekt met een groot aantal kleine, ongeveer ronde venstertjes (miniaturvensters) van verschillende grootte; de grootste hebben een afmeting van $\frac{3}{4}$ mm, de kleinste zijn zelfs bij drievoudige vergroting nauwelijks als kleine heldere stipjes te zien; conglomeratie (samenvloeiing) van twee of meer venstertjes zien we eigenlijk nergens.

Lithops peersii: hiervan zijn de bovenvlakken van twee verschillende exemplaren bij doorvallend licht gefotografeerd; foto a heeft betrekking op een exemplaar, waarvan de groene stippen, welke bij opvallend licht te zien zijn, niet conglomerere-

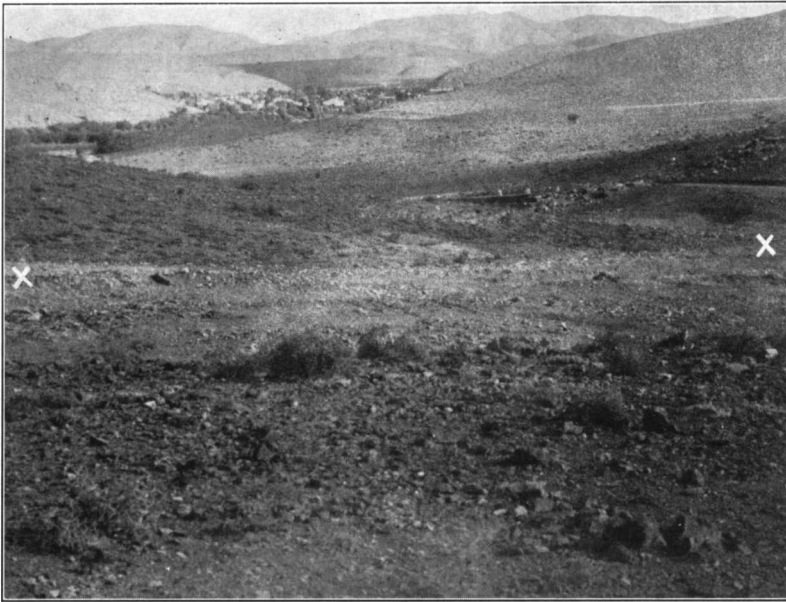
Van links naar rechts: 1. *L. localis*; 2. *L. peersii* a; 3. *L. peersii* b; 4. *L. terricolor* (x 2.3)

ren; foto b heeft betrekking op een exemplaar, waarvan het bovenvlak gedeeltelijke samenvloeiing van de groene stippen vertoont, zonder dat echter een duidelijk groot venster aanwezig is.

Op foto a zien we precies hetzelfde als op de foto van het bovenvlak van *Lithops localis* bij doorvallend licht, nl. een groot aantal ronde miniaturvensters, de grootste met een diameter van $\frac{3}{4}$ mm, de kleinste nauwelijks zichtbaar; het enige verschil met *L. localis* is, dat op deze foto van *L. peersii* de afstanden tussen de miniaturvensters niet zo goed bewaard zijn gebleven; deze vertonen geringe neiging tot conglomeratie zonder tot eigenlijke conglomeratie te komen; ze raken elkaar hier en daar aan, zonder dat er samenvloeiing plaats heeft; daardoor ziet het geheel er iets onregelmatiger uit dan bij *Lithops localis* het geval is.

Op foto b, een exemplaar van *Lithops peersii* waarvan het bovenvlak bij opvallend licht een gedeeltelijke samenvloeiing der groene stippen vertoont, zien we over het gehele oppervlak conglomeratie der miniaturvensters; deze zijn niet meer zo regelmatig over het oppervlak verdeeld, ze zijn hier en daar min of meer in groepen bij elkaar geschoven en de contouren der venstertjes zijn veel onduidelijker, niet alleen omdat de pigment bevattende, geen licht doorlatende, gedeelten tussen de venstertjes smaller zijn, maar ook, omdat het pigment daar gedeeltelijk verdwenen is en dus ook de gedeelten tussen de miniaturvensters licht beginnen door te laten.

Bezien we nu eens de foto van *Lithops terricolor*. Zoals reeds bij de korte beschrijving is vermeld, vertonen alle exemplaren bij opvallend licht een min of meer duidelijk groot venster, omgeven door een rand, waarin een aantal ronde tot ovale donkergroene stippen voorkomen. Bij doorvallend licht zien we inderdaad één groot venster met vrij scherp begrensde gekartelde rand (zie foto). In het grote venster

Het plaatsje Laingsburg op de Grote Karroo. Op de voorgrond, bij de weg (X—X) welke dwars over de foto loopt, is één der vindplaatsen van *L. peersii*. Op de achtergrond tussen de heuvels, ziet men de bomen en de huizen van Laingsburg; in de verte de Witte Bergen.

foto: Prof. Nel.

zijn echter een groot aantal ronde miniatuurvensters zichtbaar; het grote venster is blijkbaar ontstaan, doordat de gedeelten tussen de miniatuurvensters hier veel minder pigment bevatten en vrij veel licht doorlaten; omdat zulks over een groot deel van het oppervlak het geval is, wordt hier een duidelijk groot, licht doorlatend venster gevormd, waarin dan nog de miniatuurvensters, welke nog iets meer licht doorlaten, duidelijk, zij het niet scherp begrensd, zichtbaar blijven. De gekartelde rand ontstaat, doordat een aantal, zich half in de donkere rand bevindende, miniatuurvensters zich min of meer tegen het grote venster hebben aangedrukt; in de donkere, het venster omgevende, rand zijn nog een aantal ronde tot ovale miniatuurvensters zichtbaar. Bij sommige exemplaren is het grote venster kleiner en komen in de bredere rand meer miniatuurvensters voor.

Nu de conclusie: heeft wijlen Prof. Nel gelijk gehad met zijn bewering, dat *Lithops terricolor*, *L. peersii* en *L. localis* één en dezelfde soort is?

Op grond van de vensterstructuur in verband met de kleur van het corpusculum wil het mij voorkomen, dat we hier niet met één en dezelfde *Lithops*soort te doen hebben, doch dat er duidelijk twee, zij het dan verwante, soorten te onderscheiden zijn, n.l. één soort, grauwgroen tot geelgroen van kleur, met een zelden ontbrekend, duidelijk groot venster (*L. terricolor*), en een tweede soort, reebruin van kleur, waarbij nooit een duidelijk groot venster aanwezig is. (*Lithops localis*). Een paarse variëteit van deze laatste soort (*L. peersii*) kan worden beschouwd als staande iets dichterbij *L. terricolor*; er is n.l. bij sommige exemplaren een geringe conglomeratie der miniatuurvensters te zien, zonder dat het echter tot de vorming van een duidelijk groot venster komt.

In cultuur kan men soortechte *L. terricolor* en soortechte *L. localis* kweken, waarvan de nakomelingen alle eigenschappen van de soort blijven bezitten en heel weinig variatie vertonen. Bij de cultuur van *Lithops peersii* krijgt men echter altijd een geringe variatie naar twee kanten, zij het meest naar de kant van *L. localis*; vrij zelden komen onder de nakomelingen van *L. peersii* variaties voor, welke men zou kunnen aanzien voor exemplaren van *Lithops terricolor*.

Waarschijnlijk komen in de natuur op de vindplaatsen allerlei kruisingsproducten voor.

Dr. H. W. DE BOER.

Uit de praktijk

In Mei en ook nog zeer goed in Juni kunnen bij gunstig weer cactussen en andere succulenten worden gezaaid zonder bodemverwarming in een koude kas of bak of voor een zonnig venster. Maak voor het zaaien gebruik van testen of bakjes met rechtopstaande wanden. In komvormige bakjes zal de aarde aan de rand droog zijn, als die in het midden nog rijkelijk vochtig is.

Het zaaien moet met de grootste zorg geschieden. De test of de pot, een flinke handvol potscherven, glasreepjes en de dekruiet moeten geruime tijd tevoren in een bak water worden gezet en dienen daarna terdege te worden gereinigd; ook kunnen al deze benodigheden worden uitgekookt. De aarde moet ter voorkoming van algen en schimmels bij voorkeur bestaan uit één deel oude verteerde beukenbladaarde, welke men desgewenst kan verhitten of koken en die vrij moet zijn van onverteerde resten en een deel grof, zo nodig gewassen, rivierzand. Eventueel kan ook gebruik worden gemaakt van een andere zachte, goed vocht doorlatende, zuivere aarde. Het grondmengsel moet uiterst fijn worden gezeefd door horreagaas; vermeng de aarde niet met kalk of kunstmest. Zorg voor een goede drainage door de afvoergaatjes in de test af te dekken met de schoongewassen potscherven met daarop een laagje fijne kolensintels; gebruik hiervoor geen zand. Vul de test daarna met het grondmengsel, verdeel het oppervlak door middel van glasreepjes in evenveel vakjes als u soorten zaad wilt zaaien en druk daarna de nog droge aarde licht aan met een doosje.

Ga nu niet aanstonds zaaien, doch onderzoek eerst of de drainage in orde is, door de test enige minuten tot halverhoogte in water te zetten. Indien het water snel doortrekt tot de oppervlakte en even vlug weer wegvloeit door de draineergaatjes zodra de test voorzichtig wordt opgetrokken, dan is alles in orde. Wanneer oneffenheden zijn ontstaan, kunnen die worden gevuld en daarna kan, als de test na ongeveer een half uur uitgelekt is, worden gezaaid. Wanneer het water niet snel wegvloeit, voldoet de drainage niet aan de eisen en verdient het aanbeveling van voren af aan te beginnen met het gereedmaken van de test.

Van het zaaien in een onvoldoende gedraineerde test, zal men niets dan teleurstelling ondervinden. De aarde blijft veel te lang nat en het zaaisel zal verongelukken. Vooral bij het zaaien zonder bodemverwarming komt het er op aan, dat men de aarde niet meer dan juist voldoende vochtig houdt, zodat de ontkiemende zaden geen kans lopen te verkleumen bij een plotseling invallende koude, hetgeen in het voorjaar nog wel eens voorkomt.

Nummer uw zadenlijst en plaats een stukje aluminium of blik, waarop het nummer van de soort is geschreven of geponst in het vakje waarin deze soort wordt gezaaid. Ook kan men een plattegrond tekenen en in ieder vakje de naam schrijven van de soort, welke er een plaats in kreeg.

Grove zaden worden uitgelegd met behulp van een pincet, de fijnere kunnen worden gezaaid door ze tussen duim en vinger te nemen en die zo heen en weer te bewegen, dat de zaden er geleidelijk uitvallen. Uiteraard dient men te zorgen voor een zo gelijkmatig mogelijke verdeling over het te bezaaien oppervlak. Zaai niet te dicht opeen, zodat de plantjes wat groter kunnen worden, en dus wat gemakkelijker zijn te hanteren wanneer u tot verspenen moet overgaan. Dek het zaad met een laagje aarde niet dieper dan het dik is en laat het zeer fijne zaad onbedekt. Leg tenslotte een dekruietje over de test en dek dit af met een vel dun wit papier. Geef uw zaaisel een warm zonnig plaatsje.

Wanneer u een dag of tien mooi weer treft en zorgt dat de aarde niet vochtiger wordt gehouden dan noodzakelijk is, kunt u de beste opkomst verwachten.

Raadpleeg voor u zaait de weerberichten en stel het zaaien uit tot Juni, indien voor langere tijd koud weer wordt voorspeld.

Giet of spuit niet. U bevordert er de ontwikkeling van algen door, spoelt de zaaïjes bloot en van hun plaats en verstoort daardoor de normale ontwikkeling. Veel beter is het, de zaaïtest eens per 4 of 5 dagen in een bak water te zetten tot de oppervlakte vochtig is; neem de test vooral de eerste weken steeds uiterst voorzichtig op, zodat het overtollige water zeer geleidelijk wegloopt. Snel opnemen kan in sommige gevallen tot gevolg hebben, dat gaten in het zaaisel vallen. Zaai bij voorkeur geen andere dan min of meer verwante soorten bij elkander in één test, derhalve geen Cactus- bij Mesemzaden, doch ook geen Mammillaria's bij Opuntia's. De ene soort

verdraagt wel, de andere geen gespannen lucht, sommige bijv. *Frailea's* en *Astrophytums* komen reeds na enkele dagen op, andere zoals o.a. *Opuntia's* doen er weken, soms zelfs maanden over.

Geef de zaden, zodra zij zijn ontkiemd, lucht door onder de dekruiet een houtje te leggen en veeg het condenswater enkele malen per dag af. Neem, zodra u meent dat niet meer zaden zullen opkomen, het dekruietje weg, doch houd uw zaailingen voorlopig nog geschermd. Wen de plantjes geleidelijk aan de zon door eerste kleine, en langzamerhand grotere gaatjes te knippen in het scherpapier.

Verspeen, indien U nog niet veel ervaring hebt, de jonge plantjes niet te vroeg, wacht bij voorkeur tot zij een week of zes oud zijn en verzet ze dan in een wat zwaarder grondmengsel. Houd ze de eerste dagen opnieuw geschermd en behoud ze voor uitdrogen. De meeste liefhebbers geven hun zaailingen niet voldoende water, met het gevolg, dat zij slecht of in het geheel niet groeien.

Zaai, vooral indien u beginner is, de eerste keer niet al te veel soorten. Doe liever eerst eens wat ervaring op. De verzorging van een zaaisel en het verspenen der jonge plantjes vorderen vrij wat meer zorgen, werk en dus tijd dan men, oppervlakkig beschouwd, zou denken. Geef de moeder niet op, indien het met de zaaijerij aanvankelijk niet naar wens gaat. Bedenk dat planten, welke men zelf uit zaden heeft opgekweekt, haar verzorger(ster) heel wat meer voldoening schenken dan gekochte exemplaren.

Vele liefhebbers zullen thans hun planten, die de winter en het vroege voorjaar binnenshuis doorbrachten, willen onderbrengen in een bak of kasje buiten. Zij dienen er terdege rekening mede te houden dat hun kwekelingen, ter voorkoming van verbranding, aanvankelijk moeten worden beschermd tegen de zonnestralen. Het is aan te bevelen de ruiten aan de buitenkant te witten met een niet al te dunne witkalk. De aldus verkregen beschermde laag zal door regen, wind en zonnestralen geleidelijk verdwijnen, zodat de planten tenslotte ongeschermd in de zon kijken. Eventueel kan men de natuur te hulp komen, door af en toe eens met een stoffer of een bezem over de ruiten te vegen. Ongeschermd gekweekte planten zijn heel wat natuurlijker van kleur, vorm en bedorning dan haar verwekelijkte soortgenoten, welke worden gekweekt zonder de gunstige en onontbeerlijke invloed van veel zonlicht. Uiteraard dienen cactussen en andere succulenten, welke op haar natuurlijke groeiplaatsen min of meer beschaduwde staan, hier te lande lichtelijk geschermd te worden gekweekt. Van *Zygocactus*, *Phyllo's*, *Rhipsalis*, e.d. zal men weinig vreugde beleven, indien zij in een ongeschermd kas staan. Het is voor de planten van beide eerstgenoemde geslachten beter om ze gedurende de maanden Juni, Juli en Augustus buiten te zetten, met de potten halverwege in de grond gegraven, zodat bij langdurige regenval niet al te lang nat blijven. Zij dienen, teneinde ze voor verbranding te behoeden, aanvankelijk op een wat beschaduwde plaats te staan, doch kunnen na verloop van tijd de zon goed verdragen. Uiteraard moeten de planten bij droog weer regelmatig worden gegoten. Buiten gekweekte *Phyllo's* en *Zygocactussen* bloeien rijker dan in een kas gekweekte exemplaren.

Indien Uw planten de warme maanden moeten doorbrengen in een klein kasje of bakje buiten, bedenk dan, dat de temperatuur in zo'n verblijf zeer hoog kan oplopen. Voorkom de teleurstelling uw verzameling min of meer gekookt aan te treffen door haar regelmatig vochtig te houden gedurende zonnige dagen en zeer veel te luchten. Plaats een thermometer in uw kas of bak.

Sommige liefhebbers geven hun vetplanten en cactussen 's zomers gaarne een plaats in de volle grond van hun tuin. Ook hierbij dient men rekening te houden met de mogelijkheid, dat de planten na hun langdurig verblijf binnenshuis gemakkelijk verbranden, indien zij zonder enige overgang in de volle zon worden geplaatst. Overigens verdient het aanbeveling geen andere dan sterke soorten buiten te plaatsen; de Nederlandse zomers zijn over het algemeen te nat en te koud voor de zwakke soorten.

In Mei en Juni dient nog voorzichtigheid te worden betracht met het geven van water. Aanbevelenswaardig is uitsluitend te gieten indien voor de gehele dag mooi zonnig weer voorspeld. Planten, die in deze maanden reeds overvloedig worden gegoten, kunnen bij de zeer koude nachten, welke vaak nog kunnen voorkomen, in een slechte conditie geraken. Het gevaar, dat tengevolge van een te koude, natte voet wortelrot optreedt is ver van denkbeeldig. Zorg dat uw planten niet meer dan matig vochtig zijn. Te nat is slecht, doch te droog is evenmin goed.

Sommige cactussen bestaan voor meer dan 90% uit water. Dit betekent, dat zij voor haar groei en instandhouding behoefte hebben aan water. Behalve water bevat

een plant o.a. organische verbindingen, zoals bladgroen, celstof, eiwitten, suikers, vetten, zetmeel, zuren, vitamines, vergiften (o.a. nicotine en caffeine of theïne) en kleur-, reuk- en smaakstoffen. Wijn het element koolstof in al de hiervoor genoemde verbindingen de voornaamste plaats inneemt, zijn het koolstofverbindingen. Zij worden door de plant gevormd uit het element koolstof, dat de plant uitsluitend kan opnemen uit het in de lucht in een gehalte van slechts $\pm 0,03\%$ voorkomende koolzuurgas en water. Soms bestaat wel 50 % van de droge stof van een plant uit koolstof. Een ander belangrijk gedeelte van de droge stof van een plant bestaat uit de elementen stikstof, fosfor, kalium, calcium, magnesium, zwavel, chloor, ijzer, koper, natrium, mangaan, barium en zink, welke de plant uit de grond moet opnemen. Al deze stoffen kan zij uitsluitend tot zich nemen in opgeloste vorm. Populair gezegd kan een plant alleen maar „drinken” derhalve niet „eten”. De meststoffen worden opgelost door het bodemvocht, dat door het opgeloste koolzuurgas en wellicht andere zuren een bepaalde zuurgraad heeft. Het element waterstof is het voornaamste bestanddeel van het bodemvocht.

Na aandachtige lezing van het voorgaande zal het sommige liefhebbers duidelijk zijn, waarom hun planten weinig of niet groeien. Zij geven onvoldoende water en beletten de planten daardoor de opname van voldoende vocht voor de instandhouding van haar reeds gevormde lichaam, de vorming van koolstofverbindingen en de opname van elementen uit de voedingsbodem. M.a.w. zij verhinderen de groei.

Gedurende de rustperiode kunnen onze planten, althans indien zij in een koele ruimte staan, voldoende waterstof betrekken uit de dan ook veelal vochtige lucht. Zolang geen vorst optreedt en derhalve niet hard gestookt behoef te worden, zullen cactussen in een kas dan ook vrijwel in dezelfde conditie blijven en dus niet noemenswaard schrompelen. De in de lucht voorkomende hoeveelheid vocht zal geleidelijk aan meer aanvulling behoeven, naarmate de dagen lengen, de temperatuur hoger wordt en de groei dus toeneemt. Dit betekent derhalve dat de watergift langzamerhand groter dient te worden om einde Juni, Juli en begin Augustus het hoogtepunt te bereiken en daarna zal bij het korten der dagen, het lager worden der temperatuur en het beëindigen van de groeiperiode het water geven snel minder moeten worden en ten slotte worden beëindigd.

P. F. DIEMEL.

Boekbespreking.

THE GIBBAEUM HANDBOOK
Uitg.: Blandford Press, 16 West Central Street, London W C 1; prijs 21 s. net, postage 1/-.

Toen Prof. G. C. Nel was overleden, bleek dat zijn laatste werk, de beschrijving van alle bekende Gibbaeumsoorten, grotendeels gereed was. Door de goede zorgen van zijn opvolger Prof. Dr. T. G. Jordaan en van de heer E. W. Shurly is kort geleden dit waardevolle Gibbaeumhandboek verschenen.

Laat ons beginnen met te vermelden, dat de prijs van dit nieuwe boek, n.l. f 13,25, veel lager is dan van het standaardwerk „Lithops”, zodat het binnen het bereik van de meeste Mesembryanthemum liefhebbers valt. Een nadeel is echter, dat de tekst van het Gibbaeumhandboek alleen in de Engelse taal is geschreven, terwijl in „Lithops” de Engelse beschrijving onmiddellijk gevolgd wordt door een beschrijving in de Zuid-Afrikaanse taal. Daar het echter 30 zeer fraaie foto's van in het wild voorkomende zowel als van gekweekte Gibbaeums bevat, benevens 7 gekleurde platen, heeft ook voor de Gibbaeumliefhebber, die geen Engels lezen kan, dit boek grote waarde.

De inhoud bestaat uit een inleiding en

een levensbeschrijving van Prof. Nel, beide geschreven door Prof. Jordaan, een overzicht van de geografische verbreiding der Gibbaeumsoorten, een goed bruikbare sleutel of determineertabel, een uitvoerige beschrijving van de 17 door Prof. Nel erkende soorten, een lijst der synoniemen en tenslotte een kaart van de Kleine Karroo, waar alle Gibbaeums in het wild worden aangetroffen. In Mesembryanthemaceae van Jacobsen, Volk en Herre worden 31 Gibbaeumsoorten en variëteiten vermeld, terwijl Prof. Nel slechts 17 verschillende soorten erkent. Ons interesseert het natuurlijk zeer, waarom de 14 soorten en variëteiten, die Jacobsen c.s. vermelden, niet worden genoemd.

Om te beginnen blijkt uit de inleiding, dat de naam van *G. haagei* Schwant. wel in het door prof. Nel nagelaten manuscript werd genoemd, doch dat een beschrijving en een afbeelding van deze soort ontbreken; de uitgevers hebben daarom aan het einde de in Jacobsen's Succulent Plants voorkomende beschrijving van *Gibbaeum haagei* opgenomen.

G. tischleri Wulff, de *Gibbaeum petrense* met het dubbele aantal chromosomen, wordt niet genoemd; de reden hiervan is niet bekend.

Volgens Prof. Nel zijn *G. blackburnii* L. Bol, *G. comptonii* L. Bol, *G. comptonii forma* (L. Bol) Jacobs., *G. heathii*

var. elevatum L. Bol, *G. heathii var. major* L. Bol en *G. luckhoffii* L. Bol alle één en dezelfde soort, nl. *G. heathii* L. Bol.

Dit houdt dus in, dat *G. heathii* zowel wit, rose, als rood bloeiend kan zijn. Hetzelfde zien we trouwens bij andere *Gibbaeum*-soorten, zonder dat deze wit, rose of rood bloeiende variëteiten als afzonderlijke soorten worden beschouwd. In de natuur groeien wit en rood (rose) bloeiende planten van *Gibbaeum album* door elkaar. Tot dusver werden deze *G. album* N. E. Br. en *G. album var. roseum* N. E. Br. genoemd.

Nel wijst er op, dat er planten met witte en met rose bloemen aan dezelfde plant worden gevonden. Volgens Nel zijn *G. album* en *G. album var. roseum* geen twee variëteiten, doch heeft de plant, *Gibbaeum album* N. E. Br. witte of rode bloemen.

Ook erkent Nel geen verschil tussen *G. marlothii* N.E.Br., *G. muiri* N.E.Br., *G. perviride* (Haw.) N.E.Br., *G. luteoviride* (Haw.) N. E. Br., en *G. gibbosum* (Haw.) N.E.Br.; de laatste naam heeft de voorrang.

G. cryptopodium (Kensit) L. Bol is dezelfde soort als *G. molle* N.E.Br. en als *G. helmiai* L. Bol. Terwijl volgens Muir — deze plant heette vroeger *Mentocalyx Muiri* N.E.Br. — en ook volgens Brown (the Gardeners Chronicle 9 April 1927) de bloem van *G. schwantesii* (N.E.Br.) Tisch. wit is (pure white; Brown zag dat één bloem zwak rose getint was), is volgens Nel de bloem van *G. schwantesii* licht rood; Nel deelt verder mede, dat de bloem van *G. velutinum* (L. Bol) Schwant. zowel wit als roodachtig (suf-

fused reddish) kan zijn, terwijl wij vroeger aannamen, dat deze soort altijd roodachtige bloemen voortbrengt, de mededeling in die Sukkulenten van Jacobsen dat *G. velutinum* witte bloemen heeft, werd enkele jaren geleden ook door Jacobsen een vergissing geacht.

Volgens de determinieertabel wordt het verschil tussen *G. schwantesii* en *G. velutinum* bepaald door de kleur van de plant. *G. velutinum* zou een grijsachtig, *G. schwantesii* echter een geelachtig groenig voorkomen hebben; ik vrees, dat dit verschil bij de planten die bij ons worden gekweekt, niet altijd te zien zal zijn, althans hebben in mijn kas de exemplaren van *G. schwantesii* en van *G. velutinum* nagenoeg dezelfde grijsachtig groene kleur. Nu beide planten blijkbaar zowel rose (roodachtige) als witte bloemen kunnen hebben, schijnt het, althans bij ons — hoewel de vorm der bladeren niet geheel gelijk is — niet altijd even gemakkelijk te zijn, het verschil tussen deze twee *Gibbaeum*-soorten vast te stellen.

Dit nieuwe, frisse *Gibbaeum*-handboek maakt korte metten met verschillende nutteloze benamingen voor zogenaamde nieuwe soorten en variëteiten, welke slechts ontstaan zijn, doordat door toevallige omstandigheden het gevonden en beschreven plantenmateriaal wat anders van vorm, van kleur of van afmeting was dan dat van een reeds beschreven soort.

Laat ik besluiten met dit boek bij alle *Mesembryanthemum* liefhebbers van harte aan te bevelen.

Dr. H. W. de Boer.

Kweekmethode voor niet-kasbezitters

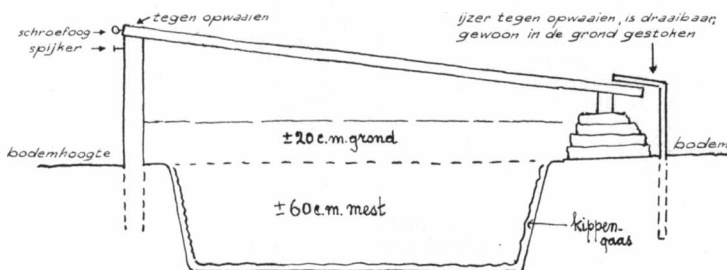
Lang niet alle liefhebbers zijn zo bevoorrecht, dat ze een kas bezitten. Wanneer ik deze niet-kasbezitters iets wil vertellen over een goede kweekmethode ga ik van de veronderstelling uit, dat zij althans over een gunstig gelegen stukje grond, een plat dak of andere goede gelegenheid in de open lucht kunnen beschikken om hun planten te kweken. Zich aan de omstandigheden aanpassend, zal men ongetwijfeld uit onderstaande wenken lering kunnen trekken en ook, naar ik hoop, het een of het ander in toepassing kunnen brengen.

Ideaal voor het kweken van onze planten is een bak, een broeibak. Het duurzaamste is ongetwijfeld een bak van beton, en ieder die een beetje handig is, kan een betonnen bak zelf maken, uitneembaar zodat men hem verplaatsen kan en eventueel meenemen, als men gaat verhuizen. Degenen, die bang zijn dat ze het niet klaar spelen, wil ik gaarne nadere inlichtingen geven. Een van dikke stevige planken getimmerde bak voldoet evengoed maar is natuurlijk op de duur aan verrotting onderhevig, hoewel zo'n bak vaak heel lang mee kan gaan. Ook kan men een bak maken zoals b.v. de groentekwekers dat doen. Als achterwand gebruiken we dan een stevige houten plank of een plaat beton, als voorwand een flinke laag graszoden, waarop een stevig balkje, waar het schuin aflopende raam op komt te rusten; de zijkant van zo'n bak kunnen met planken, betonnen platen — asbest board is prettig materiaal — of glas dicht gemaakt worden.

De hoogte van een bak is afhankelijk van de planten, die we in de bak willen kweken en dat zullen meestal laagblijvende soorten moeten zijn. Deze bakken kunnen we voor ons doel gebruiken van ongeveer half Maart tot half October. Mits met

een goede, dichte rietmat afgedekt (eventueel twee rietmatten dwars over elkaar) en aan de kanten goed ingepakt met papier en (of) oude zakken kan men zelfs met een tamelijk gerust hart een nachtvorstje van ongeveer 4° C. afwachten.

Men kan zowel een enkele als een dubbele bak maken; bij de laatste staat de hoogste wand in het midden en lopen de beide ramen aan weerskanten schuin af. De beste ligging voor de enkele bak is Oost-West, zodat het aflopende glas dus Zuid-

waarts gekeerd is; voor de dubbele bak Noord-Zuid. Als ramen gebruikte men bij voorkeur de z.g. eenruiters, afmetingen 80 x 150 cm inclusief de lijst. Deze ramen zijn sterk, goedkoop en ook licht, zodat één man ze gemakkelijk kan hanteren; de z.g. Lentse ramen (130 x 180) zijn erg zwaar.

Kunt u gemakkelijk broeimateriaal, zoals paardenmest, boombladeren of vlascheven (dit voor onze Belgische vrienden) bekomen, dan kunt u van zo'n bak in de tuin een echte broeibak maken, die we al begin Februari gereed kunnen maken om er daarna onze planten in onder te brengen. De grond in de bak graven we ongeveer 60 cm diep uit, tenminste als het grondwater dit toelaat, dit gat moeten we met het broeimateriaal opvullen, goed gelijkmatig verdelen en stevig aandrukken. We kunnen er gerust op gaan staan (niet met uw beste schoenen natuurlijk) en het broeimateriaal met de voeten licht aanstampen; doen we dat niet, dan zal de mest te sterk gaan broeien en na enige weken zou de aarde verzakken. Liefst ook niet al het broeimateriaal tegelijk in de kuil storten maar laag voor laag en telkens opnieuw aandrukken. Nog een goede raad: hebt u last van mollen of muizen, leg dan onder het broeimateriaal rondom in de bak een of twee lagen fijn kippengaas met opstaande randen. Als we hiermede klaar zijn brengen we een laagje goede grond aan, dat we later, kort voor we de planten in de bak zetten, aanvullen tot een laag van circa 20 cm dikte. De bak wordt nu met het raam afgesloten; we hebben er natuurlijk voor gezorgd alles goed sluitend af te werken, zodat zo weinig mogelijk warmte verloren gaat. Liefhebbers, die b.v. op een plat dak een bak maken, doen goed deze te vullen met licht materiaal, zoals turfmoel, liefst vermengd met wat kalk; gebluste kalk of mergel.

Indien de mest rookt, wordt het raam aan de hoge kant een weinig op lucht gezet om het zich ontwikkelde gas (ammoniakgas) te laten ontsnappen. Wanneer de bak warm begint te worden, hetgeen gewoonlijk na ± 10 à 15 dagen zal geschieden, brengen we nog een laagje grond aan en kunnen we beginnen met de planten in de bak te zetten. Voorlopig plaatsen we de potten op de grond (tussen haakjes: we zorgen dat deze grondlaag iets boven de grondlaag van onze tuin uitsteekt), eerst later, dat hangt van het weer af, graven we de potten tot ruim halverhoogte in de grond. Graven we onze planten direct al in, dan lopen we kans, dat de planten te hard van stapel lopen wat de groei betreft. Voor vele *Rebutia's* of *Lobivia's* b.v. zou de rusttijd te kort zijn en ze zouden weinig of geen knop zetten. Mocht er trouwens nog een korte vorstperiode komen, waardoor de bak afgedekt zou moeten blijven, behoudens misschien enkele zonnige uren midden op de dag, dan zouden de planten te veel kunnen rekken.

De eerste veertien dagen ongeveer, als de planten in de bak staan, houden we deze gesloten; bij zonnig weer dienen we wel wat te schermen. De warmte stimuleert de groei. Als het in de bak erg warm mocht worden, zetten we het raam aan de lage kant een weinig op lucht door het met een houtje of een heel klein potje omhoog te zetten. Later, vooral ook wanneer onze bak erg vochtig is, luchten we aan de hoge kant van de bak, waardoor de vochtige lucht sneller verdwijnt en de planten harder worden. Ik lucht de planten zo veel als goed voor ze is. Het is niet aan te raden de

ramen er in de zomer maar steeds af te laten, in een bijzonder gunstige zomer kan dat misschien wel goed gaan, maar ik doe het liever niet. Een enkele fikse regenbui zal de planten niet hinderen, als het erg warm weer is doet het ze zelfs goed, maar regenen doet het bij ons 's zomers vaak meer dan ons lief is en voor de planten in de bak is dat ook niet goed. Overdag, als ik afwezig ben, laat ik de ramen hoog op lucht staan, het vorige jaar zelfs tot bijna eind November. In Augustus-September, wanneer het 's nachts dauwt en geen regen te verwachten is, gaan de ramen van de bakken er af en leg ik er een raam met gaas op, zodat katten geen schade kunnen aanrichten. Ongeveer half October worden de planten weer boven op de grond gezet; ik overwinter ze in een onverwarmde slaapkamer; enkele graden vorst deerde mijn cactussen geenszins.

In de bak heb ik veel succes met *Rebutia*'s, zoals *Rebutia minuscula*, *senilis* en vele variëteiten, *xanthocarpa* en *violaciflora* (deze laatste is altijd de eerste met haar bloemknoppen), met *Aylosteria*'s, *Mediolobivia*'s, zoals *haagei* in verschillende variëteiten, met *Lobivia*, zoals *haageana*, *drijveriana*, *backebergii* en verder met *Mammillaria*'s, *Notocactussen* en vele andere, waaronder ik speciaal *Echinocereus* wil noemen. Een stek van *Ereus scheerii* bloeide in het 3e jaar met 6 bloemen, nu heeft ze regelmatig 10-20 prachtige bloemen, die wel ongeveer 6 dagen mooi blijven; steevast zijn begin of half Maart de knoppen al te zien. *Ereus knippelianus* doet het minstens evengoed.

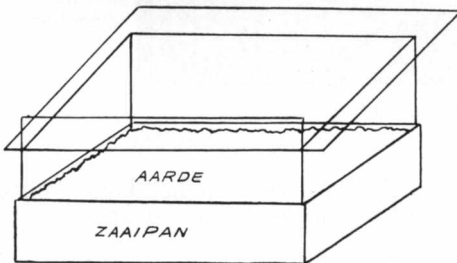
Zaaien kan men in de bak ook heel goed, d.w.z. natuurlijk in een schaalje, dat in de bak gezet wordt. Het verdient aanbeveling op mooi weer te wachten. Begin Mei is meestal de geschikste tijd. Mocht het door ongunstige weersomstandigheden later worden, zaai dan wat ruim en verspeen pas het jaar daarop. Bij wijze van proef zaai ik nu al twee jaar pas in Juli-Augustus, de opkomst is zeer goed en de kleine plantjes komen, droog gehouden, de winter prachtig door. Zaad van planten uit hete streken, zoals van *Mam. simplex*, staat in het zaaibakje als haar op een hond. Ook met zaad van *Lophophora williamsii*, *Loph. lewinii* en *Turbiniacarpus pseudomacrohele* had ik veel succes en niets heb ik er deze winter van verloren. Toegegeven: de herfst was mooi en het najaar zacht, factoren die voor het zaaigoed uiterst gunstig zijn.

Enterscheweg D 44a, post Goor.

P. K. LENSSELINK.

Zaaien op de centrale verwarming

Wie over een centrale verwarming beschikt kan 't zaaien heel eenvoudig bewerkstelligen. Nodig zijn slechts: een vierkante zaaipan, een zinken bak en vijf glasruiten, n.l. twee even hoge als voor- en achterwand, twee schuin aflopende als zijwanden te gebruiken en een dekruiet. De ruiten worden tegen de binnenwanden

van de zaaipan gezet en als men deze met aarde vult blijven ze vanzelf staan. Het geheel ziet er dan uit als op nevensgaande tekening. De dekruiet loopt naar voren schuin af, zodat condenswater niet op zaden en zaailingen neerdruppelt. Het geheel komt in een zinken bak op de vensterbank, boven de centrale verwarming te staan. De bak vult men met water zodat de aarde in de zaaipan goed nat blijft.

Is het zaad ontkiemd dan legt men de dekruiet vlak op voor- en achter-

ruit, zij beschermt de zaailingen tegen stof en als men de zaailingen later buiten zou willen neerzetten, tegen regen. In het laatste geval kan men de dekruiet kalken om verbranding tegen te gaan. Na het ontkiemen hoeft de aarde niet meer zo nat gehouden te worden en kan men volstaan met de zinken bak enkele malen per week met water te vullen en deze weer leeg te gooien, nadat de aarde zich goed met water heeft volgezogen.

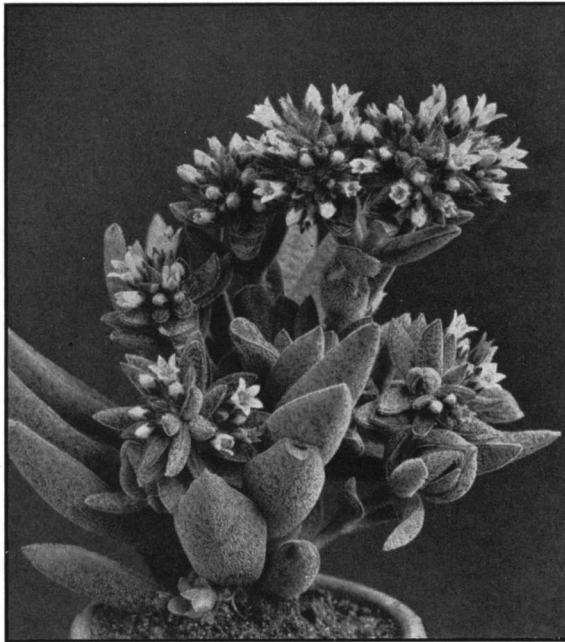
Op deze manier kan men met succes al vroeg in het jaar zaaien. Dat de temperatuur niet steeds gelijkmatig blijft, is, naar mij bleek, helemaal geen bezwaar. Dit is ook geen wonder: in de natuur zal bij het ontkiemen van cactuszaden de temperatuur overdag en 's nachts ook niet steeds gelijk zijn.

H. VAN BEEK.

Crassula justi-corderoyi Jac. et Poelln.

Deze merkwaardige *Crassula* is in de cultuur tamelijk sterk verspreid; bij talloze liefhebbers kan men haar vinden en zelfs in de vetplantenkistjes, die op de veilingen worden aangevoerd is zij een geregelde verschijning.

De herkomst van deze plant is in het duister gehuld. De eerste vermelding is te vinden in de *Gardener's Chronicle* van 1904, waar N. E. Brown haar beschrijft als *Crassula „Justus Corderoy”* n. hybr. Hij zegt daarin, dat deze plant ontstaan is door kruising van *C. cooperi* met *C. falcata* en dat Mr. Justus Corderoy te Blewbury, Didcot (Engeland) deze kruising heeft tot stand gebracht. Hij geeft een uitvoerige beschrijving. Het

Crassula justi-corderoyi Jac. et Poelln.

foto: Uitewaal.

type ligt in het Kew Herbarium, ik heb dit gezien en het komt volledig overeen met de plant, die hierboven is afgebeeld. Daarover kan dus geen twijfel bestaan.

Zeer twijfelachtig vind ik evenwel het verhaal over de kruising en het is mij een raadsel, hoe N. E. Brown, die toch zeer nauwkeurig werkte, het hiermede eens heeft kunnen zijn. Want afgezien van het feit, dat beide tot geheel verschillende secties behoren, kan ik bij onze plant geen enkel aanknopingspunt met de z.g.n. ouders vinden. Noch de bloemen, noch de bloeiwijzen lijken iets op de vermeende ouders; ook de soort papillen komt bij geen der beide soorten voor, onze plant is nl. bezet met grote papillen, die er onder de loupe als prachtige pareltjes uitzien. *C. cooperi* heeft deze in het geheel niet en van *C. falcata* zien ze er anders uit. Op zijn hoogst kan men zeggen, dat er weinig kenmerken te vinden zijn waaruit het

bastaardkarakter blijkt en zolang men hieromtrent geen zekerheid heeft, kan men de plant geen hybride noemen. Bovendien is bekend, dat J. Corderoy veel planten uit Zuid-Afrika importeerde en het is dus helemaal niet uitgesloten, dat onze plant een importplant is uit Kaapland. Er zijn heel wat meer planten bekend, die nog maar één keer gevonden zijn.

Wanneer het niet zeker is, dat de plant in kwestie een hybride is, kan men de bovenvermelde, door Brown gegeven fantasienaam niet aangaan, want soorten moeten een latijnse naam hebben. De eersten, die deze naam hebben gelatiniseerd, waren Jacobsen en v. Poellnitz die er *Cr. justi-corderoyi* van hebben gemaakt; beide auteurs beschouwen deze plant als een goede soort. Het schijnt evenwel, dat deze beide heren van het bestaan van de publicatie van N. E. Brown niet geweten hebben, want zij geven een uitvoerige beschrijving en vermelding, dat zij vroeger bij Corderoy hebben geïnformeerd, doch dat er in diens nalatenschap niets omtrent deze plant te vinden was. In zijn boek *Succulent Plants* geeft Jacobsen zelfs „C. Justus Corderoy *Dinter*”, iets waarover de heer J. mij geen opheldering heeft kunnen geven.

De plant vormt laag blijvende zoden met talrijke, donkergroene, dikvlezige blaadjes, die vrij dicht bezet zijn met kleine, parelachtige papillen, de bovenzijde der blaadjes is vlak, de onderzijde is rond; de bloeiwijze is compact en bestaat uit een vrij groot aantal rose bloempjes. De plant kan gemakkelijk door stek vermeerderd worden en is voor de cultuur aanbevelenswaardig.

Resumerend de volgende synonymie:

C. justi-corderoyi Jacobsen et Poellnitz in Jahrb. Deutsche Kakteenges. I, 131, 1936 (syn.: *C. „Justus Corderoy”* N. E. Brown in Gardn. Chron. 1904, II, 162.

B. K. Boom.

Moeten wij het kruisen kruisigen?

Het artikel van de heer Timmermans in het vorige nummer van „Succulenta” (no. 2, blz. 25-29) geeft mij aanleiding tot het maken van enkele opmerkingen. Hebben wij werkelijk behoefte aan hybriden van cactussen? Ik meen dit ernstig te moeten betwijfelen. Het aantal botanische soorten (wanneer ik deze tenminste zo noemen mag) is al groot en de beste kenners hebben vaak grote moeite ze van elkaar te onderscheiden. Zelfs de onderscheiding der geslachten levert grote moeilijkheden op en ongetwijfeld zal een aantal hybriden deze onderscheiding nog veel moeilijker maken.

Natuurlijk is het heel goed te begrijpen, dat sommigen er plezier in hebben cactussoorten met elkaar te kruisen. Men kan uit de resultaten soms iets afleiden omtrent de systematiek van een bepaalde groep en het kan zeer leerzaam zijn te ervaren, hoe verschillende kenmerken zich erfelijk gedragen. Ook zou men wel kunnen betogen, dat er een handelsbelang mee gemoeid is, op dezelfde wijze als dit het geval is bij Chrysanthen, Dahlia's en Rozen. Men zou mooiere en betere planten kunnen verkrijgen, die williger en mooier bloeien dan de soorten, die we nu kweken.

Ik ben er evenwel van overtuigd, dat we met de hybriden zowel de kwekers als de liefhebbers van de wal in de sloot helpen. Het merendeel der handelsoorten wordt immers door zaad vermeerderd; ongetwijfeld zal ook van de hybriden zaad gewonnen worden, want ze zijn, zoals ik las, bijzonder fertiel. Binnen korte tijd zal van de oorspronkelijke vorm niets meer over zijn en zullen talloze bastaarden in een ongelofelijk grote variatie daarvoor in de plaats gekomen zijn. Maar ook wanneer men zich beperkt tot de vegetatieve vermenigvuldiging zal het uiterst moeilijk zijn deze vormen uit elkaar te houden, zodat een enorme verwarring te verwachten is. Bovendien bestaat het gevaar, dat niemand na enige tijd meer zal weten, hoe de oorspronkelijke (botanische) soorten er uit gezien hebben.

De eerste zes vormen zijn nu gepubliceerd; waar zal het einde zijn? De redactie schrijft nu wel, dat de heer T. geen onbenaamde vormen zal verspreiden, maar hoe-

veel benaamde zullen er komen? En wat zullen anderen, die zich met kruisen bezig houden, doen? Ik vrees, dat een chaos in de nomenclatuur der cactussen het gevolg zal zijn.

Daarom ben ik van mening dat zij, die cactussen voor hun liefhebberij kruisen hun producten niet moeten verspreiden, tenzij er vormen optreden waarvan de kwaliteiten zo in het oog springend zijn, dat verwacht mag worden dat het blijvende aanwinsten zullen zijn.

Dan heb ik bezwaar tegen de benaming, die de heer Timmermans geeft. Het is inderdaad zeer juist, dat hybriden fantasienamen moeten hebben. Maar wanneer men deze fantasienamen gaat verbinden aan een geslachtsnaam, dan dient men na te gaan of deze laatste wel juist gekozen is.

We hebben hier namelijk te maken met z.g. geslachtshybriden, dus met kruisingsproducten, waarvan de ouders tot verschillende geslachten behoren. Het reglement voor de botanische nomenclatuur schrijft voor, dat dergelijke hybriden een geslachtsnaam moeten dragen, welke samengesteld is uit de namen der geslachten der ouders of uit gedeelten daarvan. Dus mag een hybride van *Lobivia* en *Chamaecereus* niet onder de *Lobivia*'s gerangschikt worden, maar onder een naam als b.v. *Chamaelobivia*. Moeilijker wordt het, wanneer meer dan twee geslachten aan de kruising hebben deelgenomen, welk geval zich b.v. voordoet bij de vorm 'Vandenthoorn'; volgens de opgave van de heer T. hebben aan de vorming hiervan maar liefst vier geslachten deelgenomen. In dergelijke gecompliceerde gevallen kunnen we een geheel nieuwe naam kiezen. Maar daarbij dienen we te bedenken, dat iedere andere combinatie weer een andere geslachtsnaam behoeft. De 6 nieuwe cultuurvariëteiten van de heer T. moeten dus gerangschikt worden onder 3 nieuwe geslachtsnamen. Welk een schitterend terrein voor hen, die er een genoeg in scheppen namen te creëren met hun naam als auteursnaam er achter. Maar ik hoop toch, dat dit terrein onontgonnen zal blijven, want het zal spoedig leiden tot een onontwarbare chaos.

Men kan zich natuurlijk afvragen, hoe de naamgeving dezer hybriden dan wèl dient te geschieden.

De meest eenvoudige oplossing zou zijn géén hybriden te kweken, dan heeft men ook geen moeilijkheden met hun benaming. Maar als deze oplossing niet mogelijk is doordat men rustig verder gaat met kruisen, dan lijkt me de enige oplossing geen geslachtsnaam te gebruiken. Nu doet een dergelijk geval zich bij sierplanten nog niet voor, want het aantal geslachtsbastarden is tot nog toe nog al beperkt gebleven. Bij de Orchideeën zijn wel enkele homologe voorbeelden te vinden.

Naar mijn mening dienen we het woord 'Cactus' te beschouwen als behorende tot de fantasienamen, op dezelfde wijze als we *Dahlia*, *Freesia* en dergelijke ook opvatten als gewone inlandse namen, dan kunnen we de naam van de cultuurvariëteit daar direct achter plaatsen. Bij de tuinbouwgewassen spreken we ook van „kool” en „radijs” en plaatsen we de cultivarnamen daarachter; ze kunnen we bij de cactussen eenvoudig spreken van *Cactus* 'Vandenthoorn'.

Misschien zullen velen dit geen elegante oplossing van het vraagstuk vinden, maar ik weet er voorlopig niets anders op. Mochten er lezers zijn, die een voorstel kunnen doen, dan zal ik gaarne hun mening vernemen.

B. K. BOOM.

Door het publiceren van het artikel „Kruisingsresultaten” van de hr Timmermans heeft de redactie min of meer bewust de knuppel in het hoenderhok geworpen. Reeds vóór de publicatie gaf een onzer beste cactuskenners ons zijn misnoegen over het bewuste artikel te kennen. Na overleg met het commissielid van de redactie de heer J. A. Janse, besloot uw redacteur evenwel tot publicatie van het artikel van de heer T. (zie Succ. pp. 25-29) over te gaan. Was de redactie eigenlijk wel gerechtigd de opname te weigeren? Misschien, maar zij meende, dat zulks niet verantwoord was. Immers: tuinbouwkundig gesproken is er geen enkel bezwaar tegen hybridiseren. Mits - en hier zouden we de allermeeste nadruk op willen leggen - mits het serieus en met kennis van zaken, doelbewust gedaan wordt en de resultaten verbeteringen betekenen. Gezien de werkwijze van de heer T. menen wij te mogen aannemen, dat hij inderdaad serieus te werk gaat en dat de resultaten, die hij na vele jaren van experimenteren verkregen heeft, aan verschillende voorwaarden voldoen, al geven wij dadelijk toe, dat men misschien nog hogere eisen zou kunnen stellen.

Ook waren wij van mening, dat het juist fout zou zijn, de verkregen resultaten niet te publiceren. De wetenschap is er toch mee gediend, wanneer we deze

„kruisingsdrift” in gerichte banen leiden, binnen bepaalde grenzen trachten te houden (de heer T. beloofde geen onbenaamde hybriden te zullen verspreiden), terwijl publicatie een ophelderende, het niet-publiceren daarentegen een verwarrende invloed zou hebben.

Enkele dagen na publicatie van het onderhavige artikel ontvingen wij per post tegelijkertijd twee brieven waarin twee geheel verschillende meningen naar aanleiding van deze kwestie naar voren worden gebracht. Ten eerste die van Dr. Boom, welke wij hierbij afdrucken. Ten tweede die van de heer Florschütz. De heer F. schrijft: „Het komt mij voor, dat op dit nummer niemand iets kan aanmerken. . . . Ook het artikel over de cactushybriden is heel goed. Er moest meer van dergelijk materiaal gepubliceerd worden. Dan weten we tenminste, wat voor kruisingen we zo af en toe van de liefhebbers krijgen; nu gebeurt het dikwijls, dat je zaad krijgt onder een bepaalde naam, terwijl er iets heel anders uit komt. Kruisingen dienen slechts uitsluitend door ter zake kundige mensen gemaakt te worden. Ik wilde, dat iedereen dat beseft! Het „excuus” van de redactie onder het artikel lijkt mij overbodig. Eerlijk gezegd, zie ik liever veel hybriden op deze manier beschreven, dan allerlei „nieuwe” cactussoorten, waarin ik voor een deel niet geloof, maar dat is een persoonlijke kwestie. Ik hoop evenwel, dat de heer T. de resultaten van zijn onderzoekingen zal blijven publiceren en dat hij de planten alléén maar zal uitdelen aan mensen, die weten wat hybriden zijn.”

Zoals blijkt uit de reacties van Dr. Boom en Florschütz zijn de meningen dus wel zeer tegenovergesteld; meningen over kwesties als deze kunnen en zullen uiteraard uiteenlopen en ieders mening dient gerespecteerd en naar haar waarde geschat te worden; niettemin zouden wij er in Succulenta niet al te veel over willen polemiseren. Het kruisen van planten wordt nu eenmaal bedreven, voor verschillende mensen heeft het bijzondere aantrekkelijkheden, zij zijn er niet van te weerhouden. Zoals wij een hobby hebben voor het kweken van cactussen en andere succulente planten, sommigen mag het lachwekend voorkomen, ons fascineert het, ons laat het niet zo gemakkelijk los. Het kruisen is evenmin te stuiten. Het is trouwens ook niet altijd bij botanische tulpen, dahlia's of rozen gebleven; hoe aantrekkelijk we ook b.v. de botanische tulpen mogen vinden.

Nu nog iets anders: Wij betoogden reeds, dat het nuttig en nodig zou zijn, deze kruisingsdrift in bepaalde banen te leiden en binnen bepaalde perken te houden; niet dus om het kruisen te kruisigen! Keuringen van hybriden in de zin zoals die voor sierplanten door de Kon. Maatsch. v. Tuinbouw en Plantkunde worden gehouden, kennen wij voor de cactussen nog niet; registratie is overigens ook nodig. We menen, dat wel enkele hybriden van vetplanten (andere dan cactussen) op de keuringen van die instelling naar voren zijn gebracht. Inschakeling van zo'n commissie is het overwegen waard, misschien zou een afzonderlijke commissie voor dit speciale gebied noodzakelijk, althans gewenst zijn. Mogelijk zelfs een afzonderlijke, internationaal georganiseerde samenwerking, hetgeen de samenstelling van een internationaal register en de registratie van cultivarnamen misschien ten goede zou komen. Vermoedelijk ligt hier een taak voor de Internationale Organisatie voor de Succulentenstudie (I.O.S.).

Niet alleen bij ons, maar ook in Duitsland en vooral in Amerika wordt het hybridiseren van succulente planten tamelijk veelvuldig bedreven. Vroeger, en nog steeds, is dat met de „Phyllo's” gebeurd, waarvan de naamgeving hopeloos verward is en waarvan weinig of geen aantekeningen gehouden of bewaard gebleven zijn omtrent het ouderschap. De Epiphyllum Soc. of America tracht nu enige orde te scheppen, echter nog zonder overweldigende resultaten. Het laat zich o.i. aanzien, dat kwesties als deze actueel beginnen te worden en een oplossing langzamerhand dringend gewenst is. Dezelfde cactuskenner en liefhebber, die het artikel over het hybridiseren verwerpelijk vond, zal u niettemin met veel enthousiasme prachtige, interessante maar kunstmatig verkregen kruisingen van, als ik het wel heb, *Zygocactus* en *Phyllocactus* (*Epiphyllum* zo u zulks verkiest) vertonen, gewonnen door Gräser (Duitsland). Wat voor verwerpelijks zou er in gelegen zijn, zo het iemand mocht gelukken door kruising een gemakkelijk te kweken, rijkelijk spruitende en mooi getekende *Haworthia* te winnen, die met een compacte tros van mooi rood gekleurde bloemen zou bloeien? En zou het niet interessant zijn wanneer de heer T. ons straks — en die mogelijkheid schijnt niet ver af — een rijkelijk en geel bloeiende *Silvestrii* zou presenteren?

Ten slotte nog iets over de naamgeving van T.'s kruisingen. De eenvoudige liefhebber schrikt hiervan misschien terug, maar wij vermoeden, dat nu ook de meer

gevorderde en zelfs de botanicus de schrik om het hart slaat!

De kruisingsproducten van de heer T. zijn alle planten, waarvan de een of andere Lobivia of Lobivia-achtige plant één der ouders is. Voor de kruisingsproducten Lobivia met Chamaecereus, schrijft Dr. Boom, moet volgens de internationaal geldende botanische regels een nieuwe geslachtsnaam geschapen worden, hij stelt de naam Chamaelobivia voor. Wat evenwel met al de planten moet gebeuren als de uit dat zaaisel voortgekomen planten variëren (zie b.v. bij Lobivia 'Jupiter' en Lobivia 'Mars'), wat daar oorzaak en gevolg van is en wat daarvan de consequenties zijn voor de naamgeving, we zullen er maar niet diep op ingaan. Aan zo'n groep wil men het woord „GreX” toevoegen (b.v. „Jupiter GreX”) en aan elke zaailing die afwijkt, zou bovendien een cultivarnaam (fantasiernaam) worden toegevoegd. Uit een en ander valt dus reeds op te maken, dat de heer T. straks op de namen van zijn dopelingen enige kleine correcties zal dienen aan te brengen, iets dat aan zijn oorspronkelijk werk geen afbreuk doet.

Intussen zijn wij tot in dit verband merkwaardige ontdekkingen gekomen tengevolge van nog maar onvolledige naspeuringen. Het geslacht Chamaelobivia bestaat reeds. Voor het eerst kwamen wij het tegen in een Japans cactusboekje, Cacti (1952) door Y. Ito, waarvan we geen woord konden lezen (ook niet van achteren naar voren!) maar waarin althans de geslachts- en soortnamen in Romeinse letters waren geschreven. Uit een supplement, toegevoegd aan het Repertorium Plantarum Succulentarum, verzorgd door de Britse sectie van de I.O.S., blijkt, dat deze nieuwe geslachtsnaam reeds in 1950 werd opgesteld. Uit laatstgenoemde publicatie blijkt nog wel meer, n.l. dat dezelfde Japanse auteur in Bull. Takarazuka Insectarium 71, Juli 1950, maar even 12 nieuwe geslachten en 43 nieuwe ondergeslachten (subgenera) heeft opgesteld. Van de nieuwe genera, die bepaald iets met Lobivia te doen hebben, vinden we, behalve de zoëven genoemde Chamaelobivia, nog Echinolobivia, Furiolobivia, Heterolobivia, Megalolobivia, Neolobivia en Salpingolobivia. Van de 43 subgenera behoren er 9 bij Lobivia; de overige bij Rebutia, Gymnocalycium vooral, Parodia enz., enz. We hebben genoemde publicatie nog niet kunnen inzien; hoeveel waarde wij aan al deze nieuwe Lobivia-achtige genera (gevoegd bij de ons reeds bekende) moeten toekennen, kunnen misschien kruisingsproeven ons mettertijd leren! De hiervoor genoemde namen zijn overigens blijkbaar nog „nomina nuda”; onwettige namen dus.

Hoe het nu met de naamgeving van trigenerische en andere polygenerische hybriden aan moet? Hierin moeten we Dr. Boom bijvallen en is het misschien wel de beste oplossing ons maar geen geslachtsnamen voor zulke kruisingen te gebruiken en eenvoudig te spreken van „Cactus”.

De redactie biedt ten slotte nog haar verontschuldiging aan voor een paar „fouten”, die bij de publicatie van het artikel van de heer T. gemaakt zijn en welke zij door vele andere minstens even ingewikkelde problemen, die met de samenstelling van het tijdschrift verband houden, over het hoofd heeft gezien. Volgens de code voor de nomenclatuur van gekweekte planten verdient het aanbeveling de naam van het geslacht, waartussen hybriden gewonnen zijn, cursief te drukken. Verder dient de cultivarnaam gezet te worden tussen enkele en niet tussen dubbele aanhalingstekens.

A. J. A. UITEWAAL.

Sedum dasyphyllum var. macrophyllum R. & C.

Literatuur:

Sedum dasyphyllum L., Sp. pl. 431, 1753.

Sedum dasyphyllum glanduliferum Moris, Flora Sardoia, II, 125, 1840 pro var. (syn. *S. glanduliferum* Guss., Florae Sic. Prodr. I, 519, 1842).

Sedum dasyphyllum macrophyllum Roay & Camus, Flore de France, VII, 115, 1901, pro subvar.

Sedum dasyphyllum suendermannii Praeger in Journ. of Bot., LVII, 50, 1919, pro var.

De middelste plant van deze foto is vermoedelijk bij het merendeel der succulentenliefhebbers wel bekend; de prachtige, licht blauwgrijze kleur der bladen en de dichte groei, gepaard aan de zeer eenvoudige cultuur zijn zeker de oorzaak, dat men het plantje in vrijwel iedere verzameling tegenkomt en het ook in de vetplantenkistjes der veilingen geen zeldzame verschijning is.

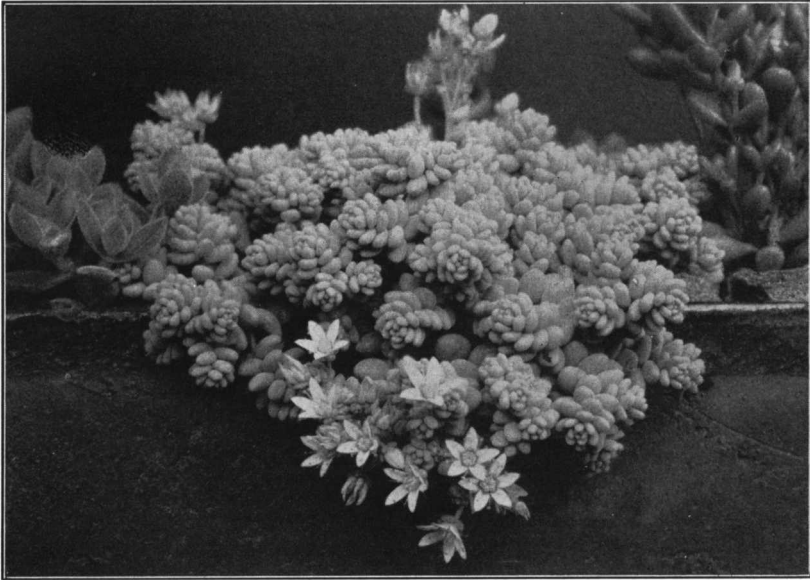
Sedum dasyphyllum v. macrophyllum

foto: Uitewaal.

Ondanks het feit, dat de plant zo algemeen is, moet ik er toch een artikel aan wijden, omdat het merendeel van de liefhebbers en kwekers niet weet, hoe het plantje heet. Meestal vindt men er geen enkele naam bij staan, soms meent men, dat het *Crassula corallina* is, dan weer heet het *Crassula dasyphylla*. Vermoedelijk is men in de war geraakt door de laatste soortnaam en het is niet onwaarschijnlijk, dat iemand, die er geen Sedum in heeft kunnen herkennen, gedacht heeft aan *Crassula dasyphylla*, waarover enige tijd geleden in dit tijdschrift is geschreven.

Ons plantje is een Sedum en wel *S. dasyphyllum*; het groeit in het wild in een groot deel van Europa en Noord-Afrika, bij voorkeur op arme, droge plaatsen zoals op muren, tegen rotsen en tussen steenslag. Het type is nauwelijks de moeite van het kweken waard, want de blaadjes zijn maar klein en de bladparen staan tamelijk ver van elkaar.

In cultuur komen verscheidene variëteiten voor en het meest algemeen is de hier afgebeelde *S. dasyphyllum macrophyllum*, waarvan de grotere bladeren dicht opeen staan; de bladparen zijn ten opzichte van elkaar iets verschoven, waardoor het lijkt, alsof de bladen in 6 spiraalvormige reeksen gerangschikt zijn; de kleur is prachtig licht blauwgrijs, de oppervlakte is kaal. De bloemen verschijnen in de zomer en zijn wat groter dan die van de typeplant. Volgens literatuuropgaven groeit deze variëteit in Noord-Afrika en Zuid-Frankrijk; over de eerste vindplaats kreeg ik vorig jaar een aardige bevestiging, toen Mej. v. d. Thoor n mij een stukje van de betreffende variëteit zond met de mededeling, dat dit geplukt was in de buurt van Constantine (N.-Afrika).

Er is ook een variëteit die veel op de *var. macrophyllum* lijkt, doch waarvan de bladen dicht met klieren bezet zijn: nl. *var. suendermannii*, doch ik heb deze nooit gezien. Het type is, wat betreft de beharing, ook nog al variabel, want ik ken vormen, die dicht met klieren bezet zijn; deze laatste kan men *var. glanduliferum* noemen.

De linkse plant op het plaatje stelt voor *Crassula lanuginosa* Harv., de rechtse is een *Crassula*, waarvan mij de naam nog niet bekend is.

B. K. Boom.

Tweede Internationale Congres van de I.O.S.

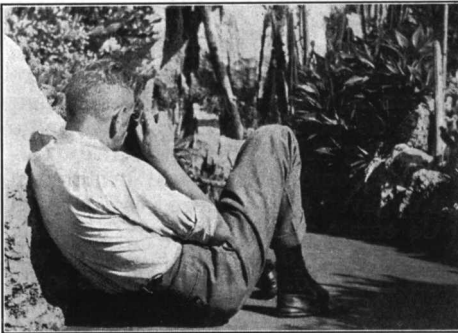
Verschillende deelnemers: van links naar rechts: Prof. F. BUXBAUM (Oostenrijk); Dr. F. CULLMANN (Duitsland); H. JACOBSEN (Duitsland); A. J. A. UITEWAAL; A. F. H. BUINING; Dr. E. BUCHMANN (Zwitserland); F. RIVIERE DE CARALT (Spanje); Prof. A. GUILLAUMIN (Frankrijk); H. M. ROAN (Engeland); Prof. C. DI STEFANO (Italië); J. PANELLA (Spanje); J. MARNIER-LAPOSTOLLE (Frankrijk); E. SHURLY (nauwelijks zichtbaar); G. D. ROWLEY (staande) en J. D. DONALD (allen Engeland). Tussen de tafels een tolk en een secretaresse. (foto's: Maestri, Monaco).

Van 21 tot 24 September 1953 werd te Monaco het tweede internationale congres van de I.O.S. gehouden; twee Nederlanders woonden dit congres bij. De ontvangst en het onthaal te Monaco was naar Franse aard bijzonder gastvrij en hoffelijk.

Tot voorzitters werden gekozen Don Fernando Riviere de Caralt uit Barcelona en Prof. Dr. A. Guillaumin uit Parijs. Het destijds in Zürich vastgestelde reglement werd met een aantal belangrijke bepalingen aangevuld, zodat op het volgende congres, dat in 1955 te Londen zal worden gehouden, alle tijd aan de succulente planten kan worden besteed.

Tot algemeen secretaris werd gekozen de heer H. Krainz uit Zürich en tot assistent secretaris de heer M. H. Roan uit Engeland. De 21 nieuw voorgedragen leden werden bij acclamatie toegelaten, zodat nu de volgende landen in de I.O.S. vertegenwoordigd zijn: Australië, Bolivia, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Italië, Mexico, Monaco, Nederland, Oostenrijk, Spanje, U.S.A., Zuid-Afrika en Zwitserland.

Door een aantal leden werden bijzonder interessante voordrachten gehouden en prachtige kleurenfoto's vertoond, en er werden enige zeer belangwekkende excursies gehouden, o.a. naar de beroemde tuin „Les Cèdres”, toebehorende aan de heer Marnier Lapostolle.

De fotograaf (onze Voorzitter) gekiekt!

Tijdens het congres verscheen het derde nummer van het „Repertorium Plantarum Succulentarum”, uitgegeven door de Britse sectie van de I. O. S. vermeldende alle namen van de in 1952 nieuw beschreven genera, species en subspecies van succulente planten of nieuwe combinaties. Het is verkrijgbaar bij J. D. Donald B. Sc., Braeside Avenue 3, Brighton 6, Sussex, Engeland. A. F. H. Buining.

Neemt deel aan de bijeenkomst op 12 en 13 Juni.

(Zie bijzonderheden op pagina 3 van de omslag).

D. BOUWMAN

Binnenl. Groothandel
Export

Grote sortering Cactussen en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a - HONSELERSDIJK - TELEFOON K. 1740-5168

FINANCIËEL OVERZICHT SUCCULENTA 1953.

Ontvangsten:

Saldo per 1 Januari 1953 f. 1.721,60
Geïnde contributies 1953 3.706,12
Nog binnengekomen contr. 1952	.. 170,—
Reeds binnengek. contr. 1954	.. 135,—
Reeds binnengek. contr. 1955	.. 10,—
Reeds binnengek. contr. 1956	.. 5,—
Reeds binnengek. contr. 1957	.. 5,—
Reeds binnengek. contr. 1958	.. 5,—
Verkoop oude jaargangen 201,80
Advertenties 89,50
Verkoop insignes 11,—
Verkoop boekjes C. en V.	.. 375,—
Verkoop buitenl. tijdschr. 26,—
Afdelingsbijdragen 6,—
Ontvangen voor clichéfonds	.. 1,—

f. 6.468,02

Uitgaven:

Druk- en verzendk. Succulenta	f. 2.555,49
Verenigingsdrukwerk 253,91
Onkosten secretariaat 139,90
Onkosten 2de secretariaat 34,66
Onkosten redacteur 19,40
Onkosten penningmeester 11,55
Onkosten bibliotheek 1952	.. 33,79
Huur projectie apparaat 1952	.. 10,—
Ged. zaalhuur Alg. Verg. Rotterdam 20,—
Drukkosten laatste termijn boekjes C. en V. 1.006,78
Vervaardiging insignes 150,—
Verschuld. recht postkwitant.	.. 20,10
Restitutie afdelingsbijdragen	.. 6,—
Restitutie clichéfonds 1,—
Kosten invoer planten 4,60
Saldo 31 December 1953 2.200,84

f. 6.468,02

Bestuursmededelingen.

De Algemene Vergadering zal worden gehouden te Nijmegen op:

ZATERDAG 10 JULI 1954.

De afdeling Nijmegen nodigt de leden die deze vergadering willen bijwonen, uit, reeds in de morgenuren tussen 9.30 en 10 uur bijeen te komen in Café Stunnenburg, Brakkenstein bij Nijmegen, waar koffie zal worden aangeboden. Daarna excursie naar de kwekerij van de heer van Kempen (3 minuten lopen).

Brakkenstein is te bereiken vanaf het station per bus 4 B. Uitstappen halte Café Stunnenburg. Deelnemers, die per auto komen, kunnen Brakkenstein bereiken via de route: Waalbrug-Oranjesingel-Keizer Karelplein-St. Annastraat tot Peemankiosk, linksaf door Houtlaan naar Driehuizerweg. Belgische deelnemers kunnen vanaf de Graafseweg door de Groenestraat, Brakkenstein bereiken.

De Alg. Vergadering zal plaats vinden om 2 uur des middags in Hotel Mariënboom, Groesbeekseweg 428, Nijmegen.

AGENDA:

1. Opening.
2. Notulen der vorige vergadering.
3. Verslag der werkzaamheden in het afgelopen jaar.
4. Rekening en Verantwoording van het financieel beheer over 1953.
5. Benoeming van vier periodiek aftredende hoofdbestuursleden. (zie Succ. 1954, no. 2).
6. Begroting voor het jaar 1954 (zie Succ. 1954 no. 2).
7. Vaststelling contributie 1955.
8. Benoeming commissie van twee leden voor het nazien der rekening en verantwoording over 1953.
10. Ingekomen stukken en voorstellen
Voorstellen van het hoofdbestuur.
a. aanschaffing van een schrijfmachine.

b. het instellen van jeugdlidmaatschappen.

11. Rondvraag en sluiting.

Toelichting tot de voorstellen:

a. voorstel tot aanschaffing van een gebruikte schrijfmachine, ten behoeve van het adresseren van het tijdschrift en het typen der kopij;

b. voorstel tot invoering van jeugd-lidmaatschappen van f. 2,50 per jaar, met een leeftijdsgrens van 18 jaar.

De afdelingen, de leden der afdelingen en de verspreid wonende leden, hebben het recht om voorstellen te doen voor de Alg. Vergadering. Deze voorstellen moeten worden ingediend vóór 15 Juni a.s. bij het secretariaat.

Iedere afdeling heeft het recht een afgevaardigde en een plaatsvervangend afgevaardigde te benoemen. De namen van de afgevaardigde en diens plaatsvervanger worden gaarne ingewacht bij het secretariaat vóór 15 Juni a.s.

Bijeenkomst „de Grasheuvel” te Amersfoort.

De bijeenkomst in het conferentieoord „de Grasheuvel” te Amersfoort is voor dit jaar, in verband met de excursie naar Zuid-Frankrijk, vastgesteld op 12 en 13 Juni 1954.

Het programma luidt:

ZATERDAG 12 JUNI:

16 uur: Aankomst en onderlinge kennisgeving. Thee.

16.30—17.45 uur: Ruilbeurs. Deze beurs wordt ieder jaar interessanter.

18 uur: Avondboterham.

19 uur: de Heer Veenhof uit Deventer spreekt over „toepassingsmogelijkheden van enige moderne plantenbestrijdingsmiddelen bij de cultuur van cactussen”. Daarna discussie.

20 uur: thee.

20.30 uur: Mevrouw Idenburg uit Lei-

import
export

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage

den vertoont haar kleurenplaatjes en spreekt over „de Zuid-Afrikaanse flora in kleur”.

22 uur: koffie en sluiting.

ZONDAG 13 JUNI:

7.30 uur: Opstaan.

8 uur: Ontbijt. Gelegenheid voor kerkgang. Daarna gezamenlijke wandeling of bezoek aan een cactusverzameling.

11.30 uur: Koffie.

12.30 uur: Warme maaltijd.

14 uur: Daar de Heer Janse waarschijnlijk verhinderd is deze bijeenkomst bij te wonen, zal een andere inleider worden verzocht een bijdrage te leveren.

16 uur: thee en sluiting van deze bijeenkomst.

De Grasheuvel heeft andere herbergouders gekregen. De liefhebbers worden verzocht, zo mogelijk, eventueel overtolgige grote succulente planten voor de hernieuwde aankleding van de zaal mede te brengen.

Men bereikt de Grasheuvel te voet van het station Amersfoort, Kon. Wilhelminalaan, Emmalaan, Utrechtseweg naar rechts tot even voorbij het Berghotel, linksaf Potgieterlaan, rechtsaf J. P. Heyelaan tot A.N.W.B. paddestoel, dan linksaf naar de Grasheuvel.

Per bus B van station tot Borneoplein, van daar te voet langs rijwielpad naar boven naar de Grasheuvel.

Per bus naar Doorn of Zeist van station tot „de Lichtenberg”, van daar te voet langs Laan 1914 tot hoogste punt en dan links af naar de Grasheuvel.

Men wordt verzocht lakens, een sloop en handdoeken mede te brengen.

Men kan zich voor het bijwonen van dit weekeinde opgeven door storting van een bedrag groot f 4.25 op gironummer 14.21.20 van: A. F. H. BUINING, te Hamersveld (Utrecht).

Geeft U zich s.v.p. zeer tijdig op.

Contributie 1954.

Verspreid wonende leden, d.w.z. leden die in plaatsen wonen, waar geen afdelingen zijn gevestigd, worden vriendelijk verzocht, indien zij nog geen contributie over 1954 hebben voldaan, een bedrag van f. 5,00 te willen storten op postrekening no. 133550 ten name van Penningmeester Succulenta te Rijperkerk, Friesl.

Over het verschuldigde bedrag zal per post, na 1 Juni a.s. worden beschikt, met verhoging van 30 cent incassokosten.

ZAADVERKOOP

Van de zaadaanbiedingen in Succulenta 1954 zijn de volgende nummers nog verkrijgbaar:

3	4	5	7	9	15	16	17	18	19
20	21	22	25	26	27	28	30	31	33
37	38	41	45	48	50	51	52	55	57
61	63	65	66	70	74	78	80	88	96
106	107	108	109	117	118	124	140	144	145
147	149	150	161.						

NIEUW! 165 *Rebutia violaciflora*; 166 *Reb. Winter*, geel bloeiend; 167 *Rebutia Vatter*, rood bloeiend; 168 *Aylostera fiebrigii*; 169 *Gymn. hennissii*.

Men wordt verzocht: 1e. extra nummers op te geven, daar de voorraad van sommige soorten klein is; 2e de bestellingen niet vóór 20 Mei te verzenden; 3e. voor de zaadverkoop Succ. 1954 no. 1 en no. 2 te raadplegen.

J. J. E. v. d. THOORN.

Rekening en Verantwoording 1952.

Ondergetekenden, Kascommissie 1952, verklaren de rekening en verantwoording van de Penningmeester van Succulenta, over het jaar 1952 met de daarbij behorende bescheiden, te hebben gecontroleerd en accoord bevonden.

w.g. J. I. Groenhuyzen, Voorburg.
L. Wit, Schiedam.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen.

Te koop gevraagd door buitenlandse leden: Succulenta jrg. 1919 tot en met 1923; jrg. 1940 tot en met 1943; jrg. 1947; 1947 no. 1 en 3; jrg. 1948; jrg. 1948 no. 4; jrg. 1950; jrg. 1950 no. 4; jrg. 1951; jrg. 1951 no. 4, 5 en 6. — Cactussen en Vetplanten jrg. 1940-1941-1942; Cactus tijdschr. der Belg. Cactusliefh. jrg. I, 1931. Losse nummers komen ook in aanmerking. Brieven met opgave van prijs aan Mevr. GRULLEMANS, Hereweg 19, Lisse.

Aangeboden: 5 *Pette's Albums*; te koop of in ruil voor cactussen. G. KROONEN, Oranjestraat 40, Dordrecht.

Gevraagd in ruil voor andere planten, één of meer stekken van *Heliocereus speciosus var. amecamensis* (de z.g. wit bloeiende *Cer. speciosus*). A. J. A. UITEWAAL, Alexander Boersstraat 25 huis, Amsterdam-Zuid.

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij W. J. van Kempen

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230